

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Б., 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20211210101968 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното: □

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от В. Д. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес в село Е., община Б., с адрес за съобщения и призовки: гр. Б., ул. "Т. А. **", адв. Б. Б. срещу "Д." ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № *, представлявано от В. Ж. И..

С исковата молба се иска да бъде осъдено ответното "Дамян 87" ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № *, представлявано от В. Ж. И. да плати на В. Д. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес в село Е., община Б. следните суми, както следва:

- сумата от 45000 лв. (четиридесет и пет хиляди лева), ведно със законната лихва от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди, изразяващи в болки и страдания вследствие на претърпяната трудова злополука станала на 12.10.2020 г.

- обезщетение за претърпените имуществени вреди, от които сумата в размер на 600 лв. (шестстотин лева), представляващи разликата между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., ведно със законната лихва считано от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, сумата от 117.40 лв., представляващи платени Кишнерови игли - 90.00 лв., ведно със законната лихва считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, Потребителска такса на ден --3x5.80 лв. или общо 17.40 лв. считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане и за отстраняване на хирургични шевове - 10.00 лв. считано от 02.11.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

Претендират се и сторените по делото съдебни и деловодни разноски.

Съобразно последното допуснато с протоколно определение на основание чл. 214 от ГПК изменение на предявения иск за неимуществени вреди, същият се счита предявен за сумата от 10 000, 00 лв., като до претендирания с исковата молба размер от 45000, 00 лв. искът е прекратен с влезли в сила определения.

Твърди се в исковата молба, че от 12.09.2018 година ищецът работи в "Д." ЕООД, с ЕИК ***, като "продавач разносна търговия", с месторабота в Склад на едро, който се намира в бившата "Търговия на едро", град Б., ул. "А. Ч." № . Работното време му е било от 07.00 ч.

до 11.00 ч. и от 12.00 ч. до 16.00 ч. Работата, която извършвал включвало и подготовка на стоките за доставка на клиенти, като стоките били подведени на рафтове и за целта, той е следвало да се изкачва и слиза по стълба, която облягал на стелажите, за да ги взима и сваля.

Твърди се, че на 12.10.2020 г., ищецът отишъл, както обичайно на работа в склада, като към края на работния му ден е трябвало да подготви стоките за доставка за следващия ден, като ги свали от рафтовете. При слизване по стълбата паднал на пода и си счупил дясната ръка (долния край на лъчевата кост), като изпитал много силна и остра болезнена болка, като около десетина минути е бил изгубил и съзнание. Сочил се, че веднага негов колега, който бил в склада му оказал помощ да се изправи и със служебната кола го откарал в къщи. Поддържа, че се обадил на съпругата си, която била на разходка със сина им, който е бил на 1 г. и 6 м. и на майка му, които веднага се прибрали. След като го видели, веднага извикали такси и го откарали в Спешното отделение в гр. Б.. Там бил приет за преглед от д-р Чолаков, който го изпратил, на скенер и ренген. След прегледа му била сложена шина за обездвижване на ръката и с направление за постъпване в болница за операция. Сочил се, че на следващия ден, 13.10.2020 г., ищецът бил приет в болница "Пулс", гр. Б., за да бъде подготвен за операция със статус локалис: "Оточна, болезнена на палпация дясна лакътна става. Движенията са силно болезнени и в непълен обем". На 14.10.2020 г. бил опериран, като операцията била преминала под обща анестезия, след щателно почистване на оперативното поле е бил направен разрез в областта на дясната лакътна става. По остър и тъп начин се достигнало до фрактурата на главичката на радиуса. Извършила се открита репозиция и метална фиксация с помощта на К - игли. Сочил още, че на 16.10.2020 г., бил изписан с определена първоначална временна нетрудоспособност от 34 дни, като след това временната неработоспособност продължила до 25.03.2021 г.

Ищецът твърди в исковата молба, че след прибирането си в къщи и след като се почувствал по-добре, той се обадил на управителката В. И., за да разбере какви са правата му при тази трудова злополука, но вместо да получи в отговор разбиране и съчувствие, той чул само викове и заплахи срещу него и семейството му, тъй като, той с обаждането по телефона го притеснявала, при което той изпаднал в депресия. Поради факта, че ръката много го боляла, той помолили майка си и съпругата си да отидат до работното място и да поговорят с управителката за създалата се ситуация, както и да я помолят да му бъде заплатено изработеното до датата на трудовата злополука. Парите били необходими, за да се покрият част от разходите за медицинските услуги, както и за нуждите на невръстния му син, като памперси, храна и пр. Твърди, че на тази среща, работодателката се държала, така както и по телефона, грубо, обиждайки ги, като се опитвала да избути двете жени навън от склада. В. И. им заявила, че е много властна жена, има много пари и познати и ако иска може да промени истината за злополуката, така че не я е страх от институциите, защото имала достатъчно пари, за да обърне нещата в нейна полза и за това да не се занимават с нея, в противен случай са щели да пострадат.

Поддържа се, че на 21.10.2020 г., 9 дни след инцидента, декларацията за трудова злополука била направена и внесена в НОИ Б.. С разпореждане № Ц5104-01-38 от 27.10.2020 г. на НОИ, ТП Б., на основание чл. 60, ал. 1 от КСО, декларираната злополука с вх. № Ц5101-01-40 от 21.10.2020 г. на ТП Б. от осигурителя "Д." ЕООД, станала с В. Д. И., с ЕГН ***** на 12.10.2020 г. е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО.

Твърди се от ищеца, че в резултат на гореописаната трудова злополука, е претърпял значителни неимуществени и имуществени вреди, както следва: Неимуществените вреди се изразяват в болки и страдания, намалена работоспособност и трудоспособност, понижени жизнени функции, респективно понижено самочувствие, чувство на обреченост, повишена тревожност, с ниска самооценка, песимистичното настроение, депресивно състояние. Изпитал и продължава да изпитва освен физически болки, душевни страдания, изразяващи се в разстройство на психическото му здраве и емоционално състояние, тъй като предвид младата му възраст, за времето на неработоспособност е лишил семейството си от финансова, морална и дори физическа помощ при отглеждане на невръстния си син. При промяна на климатичните условия, усеща болки и дискомфорт в дясната си ръка, което

водело до силно безпокойство, че няма да може да гушка и носи малкия си син, да му помага и т.н. Освен това се притеснявал, че няма да успее да си намери работа, за да издържа семейството си, като тези притеснения довели до неспокоен сън и дискомфорт. Имайки предвид вида, характера, интензитета и продължителността на претърпените неимуществени вреди счита, че същите следва да бъдат оценени по справедливост, като размерът на обезщетението следва да се съобрази и с конкретната икономическа обстановка в страната. Счита, че справедливия размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди е в размер на 45000 лв. (четиридесет и пет хиляди лева), ведно със законната лихва от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане. Относно имуществените вреди ищецът поддържа, че същите са в размер на 600 лв. (шестстотин лева), представляващи разликата между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., ведно със законната лихва считано от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 117.40 лв., представляващи платени Кишнерови игли - 90.00 лв., ведно със законната лихва считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, Потребителска такса на ден - 3x5.80 лв. или общо 17.40 лв. считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане и за отстраняване на хирургични шевове - 10.00 лв. считано от 02.11.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

С разпореждане № 476/30.07.2021г. съдът, след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК, е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят до ответника с указание, че в едномесечен срок следва да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията посочени в чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Съобщението е редовно връчено на 09.09.2021г. на служител в ответното дружество.

Видно от материалите по делото в указания на ответника едномесечен срок от получаване на съобщението на 11.10.2021г. е депозиран писмен отговор по така предявената искова молба. Изразява се становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Иската се искът да бъде отхвърлен в неговата цялост, условията на евентуалност, ако се приеме за установено, че е налице трудова злополука да се намали претендирания размер на обезщетението по чл. 200 КТ, поради прекомерност и недоказаност на претендирания размер на обезщетението за неимуществени и имуществени вреди, който не отговаря на претърпяната вреда, намираща се в причинно-следствена връзка със злополуката; наличие на груба небрежност (съпричиняване на вредоносния резултат) по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ.

Твърди се липса на увреждане, което е станало при изпълнение на трудовите задължения на ищеца като аргумент за неоснователност на иска в неговата цялост. Сочи се, че ищецът не представя доказателства, че злополуката е станала при или по повод изпълнение на трудовите му задължения в рамките на валидно възникнало трудово правоотношение. Ищецът не доказва по безспорен начин, че настъпилите вреди са в причинно-следствена връзка със злополуката. Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. I КТ - трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

В настоящия случай се твърди, че не е налице функционалната връзка между увреждането и работа, извършвана по трудово правоотношение. Злополуката е настъпила в момент, в който ищецът се е отклонил от изпълнение на трудовите си задължения. Ответникът твърди, че ищецът и М. Б. - служител на ответното дружество, са се гонели на второто ниво в склада на работодателя. При слизането от масивна дървена стълба, която отделя двете нива в склада, ищецът се е затичал по стъпалата, без да се съобрази с проведения му инструктаж във връзка с ползването на подвижната стълба. Поддържа, че ищецът е инструктиран още при постъпване на работа, че при качване (слизане) по подвижната стълба трябва да е с лице

към нея и да се държи с двете си ръце за стъпалата. Ръцете на слизачия не трябва да са заети с други предмети, (т. 19 от Инструкция за безопасност при работа с преносими стълби). Въпросната инструкция изключва слизането по стълбата в изправено състояние и с тичане. В т. 25 от Инструкцията е установено, че е забранено да се стои в изправено положение върху самата стълба. За по-голяма сигурност на стълбата е монтиран железен парапет, който да подпомогне слизачия/ качващия се. В случая, ищецът не го е използвал. Нещо повече при слизането от стълбата ръцете на ищеца са били заети с мобилен телефон, което също е нарушение на инструктажа и правилата за безопасност на труда.

Твърди се, че действията на ищеца, които са довели до увреждането, не са свързани с изпълнение на трудови задължения. Следователно увреждането не е настъпил при изпълнение на работата, извършвана по съответното трудово правоотношение, поради което не може да се заключи, че са налице всички елементи на фактическия състав на разпоредбата на чл. 55, ал.1 КТ. В тази връзка смята, че няма основание за уважаване на предявения иск по чл. 200 КТ, тъй като злополуката не е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КТ.

В условията на евентуалност, ако се приеме за установено, че е налице трудова злополука, в отговора се поддържа следното:

Сторено е възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца. Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Съгласно установената съдебна практика на ВКС поведението на работника, при което не е положил грижа, каквато и най - небрежният работник би положил в конкретната обстановка, обуславя приложението на чл. 201, ал. 2 КТ.

Твърди се от ответника, че в настоящия случай ищецът е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност. Действията, които се квалифицират като груба небрежност са следните:

1. Ищецът не е спазил както технологичните правила, така и здравословните и безопасни условия на труд, за които е бил инструктиран при постъпване на работа. Ищецът е слизал от подвижната стълба в нарушение на т. 19 и т. 25 от Инструкцията за безопасност при работа с подвижна стълба. Не са необходими специални познания, за да е известно на ищеца и последният да съзнава, че тичането по стълба със заети ръце е предпоставка за подхлъзване и падане, които водят до травми, включващи счупване на крайници. Следователно ищецът не е положил грижи за собствената си безопасност. Точно обратното, ищецът сам се е поставил в ситуация на повишен риск, пренебрегвайки елементарната предпазливост.

Поддържа се, че ищецът е проявил съзнателна, груба небрежност, разбирайки опасността от поведението си, но вярвайки самонадеяно, че няма да настъпи вредоносен резултат. Следователно поведението на ищеца е доказателство, че последния се е увредил при липса на елементарно старание и внимание, каквито и най - небрежният работник би положил в конкретната обстановка. Сочи, ищецът не е извършвал работните задължения по време на злополуката. Ако ищецът не бил тичал по стълбата, нямало да се подхлъзне и да падне и нямало да настъпи и увреждането.

2. На следващо място се твърди, че ищецът не е положил необходимите грижи за пълното си възстановяване, тъй като не се е съобразил с медицинските препоръки за извършване на лечебна физкултура, спазване на хигиенно-диетичен режим/ хранително-двигателен режим, както и провеждане на физиотерапия и рехабилитация, с което е допринесъл за настъпване на имуществените и неимуществените вреди.

Сочи се в писмения отговор, че в графа „ Препоръки “ от Епикризата на ищеца е указано, че се препоръчва лечебна физкултура (ЛФК) и хигиенно- диетичен режим / хранително-двигателен режим (ХДР), както и провеждане на физиотерапия и рехабилитация. В представената искова молба не се излагат данни и не се представят доказателства, че ищецът е съобщило поведението си с посочените лекарски препоръки.

В графа „ контролен преглед “ е отбелязано, че ищецът трябва да се яви на контролен преглед на 28.10.2020 г. и 05.11.2020 г. в ПКК на МБАЛ „Пулс“, гр. Б.. Ищецът не представя писмени доказателства, респективно медицинско заключение за/ от явяването си на контролните прегледи.

Въз основа на изложеното се прави изводът, че ищецът не е проявил необходимата грижа за възстановяването си, с което е допринесъл за настъпване на имуществени и неимуществени вреди. Следователно, в настоящия случай е налице основание за намаляване на отговорността на работодателя.

Твърди се от ответника и че ищецът не е потърсил своевременно медицинска помощ. В исковата молба, ищецът твърди, че счупването е станало на 12.10.2020 г., след което е закаран в къщи. Постъпва в болница на следващия ден, следователно не може да се приеме по безспорен начин, че претърпените вреди са в резултат на злополуката, предвид факта, че ищецът не е потърсил своевременно медицинска помощ. Ищецът не прилага доказателства, какво е било здравословното му състояние към 12.10.2020 г. Съществува времеви отрязък между увреждането и постъпването в болница, през които ищецът не е положил необходимата грижа за състоянието си, с което е допринесъл в условията на груба небрежност, за настъпването на вредоносния резултат.

Поддържа се в отговора на исковата молба прекомерност и неоснователност на претендираното обезщетение по чл. 200 КТ.

Относно имуществените вреди - оспорва се претендирания размер, съответно законната лихва, предвид факта, че ищецът не представя доказателства за размера на трудовото си възнаграждение, което следва да получава и размера на полученото обезщетение за временна неработоспособност по реда на Кодекса за социално осигуряване, за да се установи разлика по смисъла на чл. 200, ал. 3 КТ. Твърди, че претенцията за имуществените вреди е неоснователна, тъй като разходите за лечението на ищеца са компенсирани, чрез полученото от него обезщетение за временна неработоспособност.

Оспорва представената квитанция с номер 0100092441, 0100122417 и приложения към тях фискален бон, тъй като ищецът не доказва по безспорен начин, че заплатените суми се явяват вреда, която е в причинно-следствена връзка с увреждането.

Относно неимуществените вреди в отговора се поддържа, че размерът на неимуществените вреди е прекомерен и несправедлив, предвид възрастта на ищеца, увреждането и възстановителния процес, както и поради наличието на груба небрежност, проявена от ищеца. Сочи се, че ищецът е млад, на 27 години, в добро общо състояние, според епикризата. Поддържа се, че в епикризата от отделението по ортопедия и травматология на МБАЛ „Пулс“, представена от ищеца, е видно, че постоперативният период е минал гладко, тоест не са налице усложнения в следствие на травмата. В графата „постоперативен статус“ е отбелязано, че ищецът е в добро общо и локално състояние, стабилна хемодинамика, афебрилен, без субективни оплаквания и със спокойна оперативна рана, което не предполага голям интензитет на болката. Лекарят, изготвил епикризата изрично подчертава, че няма усложнения, поради което е определил, че е налице временна неработоспособност от 34 дни, тъй като е установил, че е налице прогноза за пълно възстановяване на работоспособност на ищеца.

Временната неработоспособност е налице в случаите, при които осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради сбъждане на настъпване на конкретен осигурен социален риск. Неработоспособността е временна, поради две причини:

1. Наличие на голяма вероятност за пълното възстановяване на работоспособността на лицето според медицинските критерии и в контекста на настъпилото увреждане.
2. Относително краткия период, необходим за пълното възстановяване на здравословното състояние на лицето;

Поддържа се, че от представената епикриза и болничните листове е видно, че неработоспособността на ищеца е определена от компетентно медицинско лице като временна, поради посочените по в т. 1 и т. 2 причини. В тази връзка се изразява становище,

че е неоснователно и недоказано твърдението на ищеца, че е налице „намалена работоспособност и трудоспособност“. Ищецът смесва две различни понятия „временна неработоспособност“ и „намалена работоспособност които има различни последици. В случай, че е налице намалена работоспособност то тя следва да е удостоверена с изричен акт от компетентен орган. Такъв акт не е представен към исковата молба. Нещо повече, представени са документи (епикриза и болнични листове), от които е видно по безспорен начин, че трудовата злополука е довела до временна неработоспособност.

Твърди се от ответника, че към настоящия момент ищецът работи при друг работодател, което означава, че вече е възстановил напълно работоспособността си.

В отговора се сочи, че ищецът твърди, че за „времето на неработоспособност е лишил семейството си от финансова помощ“, което е породило неимуществените вреди. Счита, че това твърдение е невярно, тъй като през периода на неработоспособност ищецът е получавал обезщетение за временна неработоспособност по чл. 40 КСО. Целта на обезщетенията по чл. 40 КТ, като компенсаторни осигурителни плащания е да заместят липсващия трудово доход на осигуреното лице. В настоящия случай и съгласно разпоредбата на чл. 41, ал. 1 КСО, обезщетение следва да е размер 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху които са внесени или дължими осигурителни вноски за периода от 18 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на неработоспособността. Получената сума на обезщетението по чл. 40 КСО не следва да се различава съществено от нетното трудово възнаграждение на осигуреното лице, предвид факта, че върху обезщетенията по чл. 40 КСО не се дължат осигурителни вноски и данъци. Следователно ищецът е имал доходи, не по-различни от обичайните, за да осигури себе си и семейството си. Сочи и че ищецът не посочва конкретен период, в който са се реализирали неимуществените вреди.

Относно твърденията на ищеца за управителката Валентина Илиева се оспорват същите.

В съдебно заседание ищецът В. Д. И., редовно призован, не се явява, представлява се от адвокат Г. Ч., който поддържа исковата молба на изложеното в нея основание и съображения, оспорвайки изложената фактическа обстановка в писмения отговор. Поддържа, че исковете са доказани в пълен размер, съобразно допуснатото изменение. Претендират се сторените по делото разноски с представен списък по чл. 80 от ГПК. Възразява се срещу претендираното от ответника адвокатско възнаграждение като поддържа, че в случая не е приложима разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответното дружество, редовно призовано, не се явява законния представител, представлява се от редовно упълномощен процесуален представител адвокат Н. Л.. Поддържа подадения писмен отговор, оспорва претенциите на ищеца, по същество, изразява становище за неоснователност на предявените искове за неимуществени и имуществени вреди, като при условията на евентуалност се поддържа, че е доказана проява на груба небрежност от ищеца, поради което обезщетението следва да бъде намалено. Претендират се сторените по делото разноски, като се иска присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Подробни съображения излага в писмена защита. Приложен е и списък по чл. 80 от ГПК.

По делото са приобщени представените от страните писмени документи, изслушани са заключенията по допуснатите и назначени съдебно-счетоводна експертиза, съдебно-медицинска експертиза и съдебно-психологична експертиза, като същите са приети и приобщени към доказателствения материал по делото. Проведен е разпит на свидетели, водени от двете страни.

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото и е обявено за ненуждаещо се от доказване, че страните са се намирали към 12.10.2020г. в трудови правоотношения, като ищецът е заемал длъжността „продавач-разносна търговия“, за която му е връчена и длъжностна характеристика на 13.09.2018г., представена по делото.

По делото е приета представена от ответното дружество Инstrukция за безопасност при работа с преносими стълби, като видно от т. 19 и т. 25 от същата „при качване/слизване по стълба работещият е с лице към нея и се държи с двете си ръце за стъпалата. Ръцете на слизания не трябва да са заети с други предмети“, както и „не се стои в изправено положение върху самата стълба“. Видно от приетата по делото служебна бележка № 22/12.09.2018г., издадена от ответното дружество на ищеца е проведен начален инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана на 12.09.2018г., като същата е подписана от ищеца.

Установява се от Разпореждане № Ц5104-01-38 от 27.10.2020г., издадено от Националния осигурителен институт – ТП Б. въз основа на подадена Декларация за трудова злополука с вх. № Ц5101-01-40/21.10.2020г., че на основание чл. 60, ал. 1 от КСО декларираната злополука от осигурителя „Д.“ ЕООД, станала с ищеца И. на 12.10.2020г., е приета за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО. Изложено е в разпореждането, че злополуката е станала през време и по повод на извършваната работа – в края на работния ден пострадалият е подготвял стоки за доставка за следващия ден, след приключване на последната заявка, при слизване по стълбата се подхлъзнал и паднал, при което получил счупване на долния край на лъчевата кост, довело до временна неработоспособност. Обявено е за ненуждаещо се от доказване, че разпореждането е влязло в сила.

От приобщената към доказателствения материал Епикриза, издадена от Отделение по ортопедия и травматология, МБАЛ "Пулс" - АД, на името на В. Д. И. е видно, че ищецът е постъпил в отделението на 13.10.2020г. и изписан на 16.10.2020г., по КП 220.1 Оперативни процедури в областта на раменния пояс и горния крайник с голям обем и сложност, с диагноза Фрактура капут радиий дextrа, с отразена анамнеза по данни на пациента-След падане от високо получил остра болка в дясна лакътна става. След преглед Ро графия и КАТ се установява разместена фрактура на главичката на радиуса. Постъпва за оперативно лечение. Установява се от епикризата, че е констатиран статус-мъж в добро общо състояние, в момента няма други значими оплаквания, оточна, болезнена на палпация дясна лакътна става. Движенията са и болезнени и в непълнен обем. На следващо място се установява, че е била направена оперативна интервенция под обща анестезия, след щателно почистване на оперативното поле се направил разрез в областта на дясна лакътна става. По остър и тъп начин се достигнало до фрактурата на главичката на радиуса. Извършила се открита репозиция и метална фиксация с помощта - игли. Шев послойно. Стерилна превръзка. Гипсова шина. Дадени препоръки за ХДР и ЛФК. Гипсова имобилизация за 5 седмици, препоръки към ОПЛ: Да се насочи за ФТ. Да се следи общото състояние на пациента. Посочен е и изход от заболяването: С подобрене. Липса на медицински риск от приключване на болничното лечение. Постоперативен статус: Добро общо и локално състояние. Стабилна хемодинамика. Афебрилен. Без субективни оплаквания. Спокойна оперативна рана. Добре понася имобилизацията. В епикризата е посочено, че е налице временна нетрудоспособност БЛ №2151218-34 дни, който е и приет по делото като писмено доказателство.

Видно от приетите още 5 броя болнични листа ищецът е бил във временна нетрудоспособност до 25.03.2021г.

Към доказателствения материал по делото са приобщени документи за разходите по лечението на ищеца, а именно: Квитанция към приходен касов ордер № 0100092442/16.10.2020г. на стойност от 90,00 лева за киршнерови игли с получател В. И., ведно с фискален бон; Квитанция към приходен касов ордер № 0100092441/16.10.2020г. на стойност от 17,40 лева във връзка с потребителска такса с получател В. И., ведно с фискален бон, Квитанция към приходен касов ордер № 0100122417/02.11.2020г. на стойност 10, 00 лв. за отстраняване на хирургични шевове за В. И., ведно с фискален бон.

Видно от справка за актуално състояние на трудови договори на ищеца към 30.11.2021г. трудовото му правоотношение с ответника е прекратено 26.03.2021г. е започнал работа при друг работодател на 30.07.2021г. на длъжността носач-товарач стоки.

По делото е приета и справка за изплатени обезщетения на В. Д. И. за периода от

10.2020г. до м.03.2021г., издадена от НОИ-ТП Б., от която е видно получените от ищеца обезщетения във връзка с трудова злополука.

С оглед изясняване на делото от фактическа страна, са събрани и гласни доказателства.

Свидетелката Д. И.а, майка на ищеца, сочи в показанията си, че със синът ѝ е станал инцидент на 13.10.миналата година, 2021 година, не си спомня точно годината. Заявява, че ѝ се обадил и ѝ казал, че си е счупил ръката, че паднал в работата, свалял един кашон в работата, стълбата е за плевня, в момента, в който взима кашона, пада“. Твърди, че целия бил в кръв, само едно момче му е помогнало и го е откарало в къщи. Соци, че ищецът ѝ споделил, че взел кашона и се подхлъзнал и паднал, че стълбата не е обезопасена, няма и работно облекло. Заявил ѝ бил, че никой нищо не му е казал, как се качва по стълбата, по начина по който трябва да се катери и слиза от тази стълба. Не е викана бърза помощ. Свидетелката заявява, че тя и съпругът ѝ завели ищецът до поликлиниката, като тъй като било късно му била поставена шина, дали му обезболяващи, поради силните болки и му било казано на следващия ден да постъпи в болница за операция. Посочва, че постъпил в болница „Пулс“, бил опериран от доктор Ч.. Твърди, че синът ѝ изпитвал болка половин година и повече, дори и сега като дойде от работа споделял, че го боли ръката, както и при студено. Заявява, че в момента ищецът работи в склад, взима заявки, мести кашони. Посочва още, че като изключи работата в обикновените домакински дейности като мъж, синът ѝ се съобразява все още със състоянието на ръката му, той като си вдигне детето дори казва, че изпитва болка, а детето е на 2 години и половина, дълго време приемал обезболяващи. Чисто в психологически аспект тази травма се отразила на психиката му, той не се чувства пълноценен, защото от началото не можел да се обслужва, дори отивал при тях да го изкъпят, съпругата му го обслужвала, също заявява, че баща му се налагало да го вози с колата, тъй като не можел да шофира. Твърди още, че след операцията ищецът ходел на рехабилитация.

Свидетелката М. К., живееща на семейни начала с ищеца, сочи в показанията си, че с В. станал инцидент по време на работа месец октомври 2020 година. Соци, че ѝ се обадил по телефона, звучал притеснен и ѝ казал, че много го боли ръката, че докато по време на работа бил на обикновена дървена стълба, качил се на тази дървена стълба, за да изпълнява задълженията си и взел кашон и паднал. Казал ѝ, че е пред тях и не може да си отключи, прибрала се, той бил на стълбата свит от самата болка. Заедно с майка му отишли в поликлиниката на лекар, отишли в болница „ПУЛС“ при доктор Ч., направили му снимка, рентген и му сложили временно шина и на следващия ден сутринта постъпил в болница, като му била направена операция. Свидетелката заявява, че след изписването В. бил по-зле, защото самата болка, която изпитвал била силна, бил зле психически и здравословно, защото не можел да спи, само се свивал и плачел, защото не можел да се обслужва сам, детето да гледа. Соци още, че това счупване на ръката се отразило на В. и в неговите ежедневни дейности като съпруг, като мъж, не можел да изпълнява тези дейности, които са присъщи на един мъж в домакинството, спял отделно, бил се затворил в себе си, изписали му успокоителни, отделно болкоуспокояващите. Твърди, че до момента В. има още болки до скоро пиел още болкоуспокояващи, сочи, че е ходил на физиотерапия може би месец, по два пъти седмично на рехабилитатор. Соци, че има игли в ръката, които не са извадени и все още има болки във връзка с промяна на времето. В момента работи, обаче по-лека работа, защото няма как заради самата ръка, движенията са му ограничени на ръката – не може да я завърта напълно ръката, до някаква степен може да обръща ръката и да я свива непълно. Заявява още, че след операцията не можел да шофира поне няколко месеца или близо година, не си спомня с точност, не можел да изпълнява елементарни нужди около 6 месеца след операцията, но не си спомня точно периода. Свидетелката заявява и че ищецът ѝ споделил, че стълбата, от която е паднал е обикновена стълба за плевня, съвсем дървена без обезопасяване, без да има работно облекло и обувки, за да е подходящо за тази работа, качил се с най-обикновени обувки. Взел кашона и като слизал се подхлъзва и пада. Споделял ѝ бил, че той не е консултиран как да работи с тази стълба, че не му е извършван такъв инструктаж за работа с тази стълба.

Свидетелят М. Б., работещ при ответника, сочи в показанията си, че с ищеца били колеги, той заемал същата длъжност-разкарвал стока и помагал в склада, когато трябва. Свидетелят заявява, че е инструктиран за работа с въпросната стълба, на която ищеца се увредил, инструктиран е да внимава когато се качва по парапета. Стълбата е голяма стълба, има нещо като втори етаж, за да ги вземеш цигарите /стоката/ и се качваш по една голяма стълба, тя е застопорена в момента, може да се движи, но към момента е застопорена, направена е от дърво, има парапет, този парапет се намира от страни на самата стълба, дървен парапет. Стъпалата на стълбата са широки, около три педи, дори са сложени някакви стелки върху стъпалата, като се качваш по стълбите да не се подхлъзнеш да не паднеш, като стелки от коли. Заявява, че към датата на която колегата му В. паднал, не може да каже дали имало дървен парапет и стелки. Имало момент, в който стълбата била без стелки и парапет. Заявява и че работодателят ги инструктирал как да работят с въпросната стълба. Соци, че на него му е казвал да внимава при работа със стълбата, да се държи с двете ръце за стълбата и с краката и да се качва едновременно. Присъствал е в ситуация, на която работодателят е инструктирал В. пред него. Свидетелят заявява, че присъствал на злополуката, било към края на работния ден, нещо се лигавили, двамата били в склада и правили заявка. В. бил на второто ниво, аз той долу. В. бързал да слезе по стълбата и паднал, незнае защо бързал. Соци, че с ищеца „се лигавили“, не са се гонили, говорили си един на друг някакви простотии. В. бързал да слезе от стълбата, за да си тръгне явно, тичал по стълбата, в смисъл бързал, като според него тичане и бързане е едно и също. Соци още, че ищецът бил изправен на стълбата, не си спомня дали се е държал за парапета, държал в ръка телефон, тръгнал напред, не бил с лице към стълбата, а с лице напред, с гръб към стълбата. След като паднал от стълбата свидетелят сочи, че го вдигнал, че много го боляла ръката, но видимо нямало кръв, ищецът не искал да викат бърза помощ и колегата, който работи с тях го прибрал в къщи. Свидетелят сочи още, че за да вземат стока от второто ниво се качват по стълбата до горе, взимат я, като я хвърлят отгоре на хората долу и след това слизат. Работно облекло и специални обувки за работа работодателят не им е предоставял. Всеки път шефката им им казвала как да работят със стълбата, да внимават, когато правят заявка им казва да внимават по стълбата, да не тичат по самата стълба.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, доколкото същите са последователни и безпротиворечиви, с изключение на показанията на свидетелите Д. И.а и М. К. в частта, в която сочат, че стълбата е „за плевня“, без обезопасяване, че не е бил инструктиран за работа с нея, че е имало кръв и „костта му стърчала“, доколкото взе предвид близкото родство и възможната им заинтересованост, както и че в тази част същите почиват не на лични възприятия, а на заявено от самия ищец, както и противоречат на писмените доказателства по делото и показанията на свидетеля Божурски, които са основани на лични впечатления, включително и на съдебно-медицинската експертиза. Съдът кредитира показанията на свидетеля Б., като намира същите за основани на лични впечатления и непротиворечащи на доказателствата по делото.

По делото е допусната и назначена съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която е изготвено от вещото лице Р. Д. и прието. Видно от заключението на вещото лице Д. размерът на разликата между трудовото възнаграждение на ищеца В. Д. И., което е получавал преди трудовата злополука в м. септември/20г. и изплатеното му с болничните листове обезщетение за временна неработоспособност е 131,70лева в полза на лицето от получените по-високи обезщетения. А сравнено с нетното трудово възнаграждение, което би бил получил, ако е бил редовно на работа, разлика е 116,21лв. в полза на лицето от получените обезщетения, те. получил е повече обезщетение за отпуската по болест, сравнена със следващото се нетно възнаграждение при реално отработено време. Съдът кредитира заключението на вещото лице Д. като пълно, ясно и компетентно.

За изясняване на обстоятелствата от фактическа страна, съдът е допуснал съдебно-медицинска експертиза, изпълнена от вещото лице К. А.. Според приетото заключение на назначената и извършена съдебно-медицинска експертиза, от данните в делото и приложената медицинска документация на името на В. Д. И. от Е. се установява, че на

12.10.2020 г, при слизване по стълба на работното му място е паднал на пода. Усетил е силна болка в областта на десния лакет. Същият ден е посетил кабинет за спешна медицинска помощ, била му поставена шина за обездвижване на десния горен крайник и насочен за лечение в отделение по ортопедия и травматология на МБАЛ „Пулс“ АД гр. Б.. На 13.10.2020 г. е било установено многофрагментно счупване на главичката на дясната лъчева кост и е било проведено оперативно лечение на счупването - наместване и фиксиране на костните фрагменти с метални игли. Поставена е била гипсова имобилизация за 35 дни. Според вещото лице механизмът, по който се получават този вид счупвания може да бъде директен или индиректен. Преобладава индиректната травма - падане върху разгънат или леко свит в лакътната става крайник. В тази позиция външния, страничен участък от главата на лъчевата кост се притиска плътно към главата на долната част на мишничната кост и най-често се получава счупване в слабата предно-външна зона, като могат да получат няколко костни фрагмента. Директният механизъм е много по-рядък и се дължи на директен удар върху лакета. Счупването на главичката на дясната лъчева кост му е причинило трайно затруднение на движенията на дясната ръка за около три месеца. В представената по делото медицинска документация липсват данни за настъпили усложнения в хода на провежданото лечение и последващия възстановителен процес

Вещото лице е заключило, че обичайно всички счупвания са съпроводени първоначално от болка с по-голям интензитет, която след наместване, фиксиране на костните фрагменти и обездвижването на крайника постепенно намалява. В последствие болка се появява при по-голямо физическо натоварване на засегнатия крайник.

В съдебно заседание вещото лице А. пояснява, че възстановяването е почти напълно. Не се очаква да има каквито и да било усложнения, с оглед на това, което и приложено като медицинска документация и отразеното в него. По-скоро първите месеци, ако се налага по-голямо физическо натоварване, тогава може да изпита болка в ставата. Ако сега се натовари, не би трябвало да има проблем, защото се касае за млад човек. Счупването като цяло не е особено тежко, костните фрагменти са добре адаптирани. Няма съществено разместване на костните фрагменти, така че не се очаква да има усложнения. За известен период от време след получаване на травмата –половин, дори една година, би го усещал при по-голямо физическо натоварване, но общо взето трудовата нетрудоспособност при такива счупвания е за около три, четири, пет месеца. Не се налага трудоустрояване след този период и може да извършва всякаква физическа дейност. Вещото лице уточнява още, че физиотерапия, рехабилитация колкото по-рано се провежда, особено в случаите, когато има засягане на става е желателно и препоръчително, както и съкращава периода на възстановяване, както и обема на движенията. По-скоро бих казал, че дори е наложително. Сочи, че в случая не е имало кръв и фрактурата не е била открита.

Съдът кредитира заключението на вещото лице по така изготвената съдебно-медицинска експертиза, като пълно, компетентно, обективно и обосновано.

По делото е допусната и назначена и съдебно-психологична експертиза, заключението по която е изготвено от вещото лице И. Т. и е прието. В заключението си вещото лице е дало изводи, че демонстрираната от В. Д. И. личностна предиспозиция (високата личностна тревожност) към интензивна реакция в отговор на силен стрес с параметрите на шок, и добавеното физическо страдание, свързано с лечението на травмата, са обусловили възникналото изразено депресивно състояние в периода след злополуката. Налице са данни за проява на симптоми на посттравматично стресово разстройство в периода след злополуката, но без да се е формирала пълна клинична картина на това психично разстройство. Симптомите на посттравматичното стресово разстройство имат дългосрочни ефекти върху психо-емоционалното състояние на индивида. При В. Д. И. все още са налични прояви на натрапливи мисли, страхове, многократно преживяване на злополуката, смущения в съня, и др. Налице са данни за изявена личностна тревожност, депресивност, занижена самооценка, натрапливи страхове, суицидни мисли - клъстер негативни психични явления и преживявания, които неминуемо негативно повлияват социалния живот на носителя си. Промененото телло, трайното нарушение на съня, протрахираните суицидни

мисли и хипобулията индикират негативния ефект върху общото физическо състояние на организма на В. Д. И.. Посочило е още, че общият възстановителен период от подобни емоционални психологични увреждания е строго индивидуален. Има данни за отслабване на силата на симптоматиката на емоционалното страдание на В. Д. И. от момента на претърпяната трудова злополука досега. Налице са данни за наличието на лека депресия. Леката депресия представлява повече от просто чувство за временна потиснатост. Сред симптомите типични за това състояние, за които В. Д. И. съобщава са: безсъние, промени в апетита, промени в теллото, сънливост и умора, липса на мотивация, чувство на вина и отчаяние, себепомраза, внезапна незаинтересованост от общуване. В състояние на лека депресия съществува опасност за уязвими и необмислени решения. Периодът, в който е налице подобна опасност е строго индивидуален. В съдебно заседание вещото лице Т. сочи, че при лице с по-висока степен на личностна тревожност /каквато е установила при ищеца/ всеки вид травма, независимо дали е била физическа или на психична основа, би могла да доведе до суицидни мисли. Във връзка с отразеното в експертизата за споделен от ищеца пред експерта страх, свързан по-скоро с бившите му работодатели, не може да се отчете и няма как да се отговори кое е първоизточника на страха-травмата или страха от работодателя му.

Съдът кредитира заключението на вещото лице Т. като пълно, компетентно и обосновано.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявените иски са с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 52 от ЗЗД. Исковите са предявени от и против надлежна страна, поради което същите са допустими. Искът за обезщетяване на вреди, настъпили в резултат на трудова злополука, независимо дали претенцията изхожда от работника/служителя или от неговите наследници при настъпила в резултат на злополуката смърт, е с правно основание чл. 200, ал. 1 от КТ, уреждащ обективната безвиновна отговорност на работодателя за вреди, настъпили при изпълнение на трудово правоотношение /така Решение № 111 от 27.05.2011г. на ВКС, IV г.о./.

Съобразно чл. 200, ал. 1 от КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им.

Съгласно чл. 55 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

За основателността на иска по чл. 200, ал. 1 от КТ определящо е наличието на трудово правоотношение към момента на настъпване на трудовата злополука, като отговорността на работодателя следва да се ангажира при установяване наличието на следните общи предпоставки: увреждане на работника, неблагоприятният резултат да е настъпил през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и причинната връзка между увреждането и резултата /резултатът трябва да е пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не от други обстоятелства/. За да е основателен иска следва кумулативно да са налице изброените предпоставки /Решение № 282 от 28.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 622/2009 г., III г. о., ГК, докладчик съдията И. П.. Отговорността е обективна и безвиновна и работодателят дължи обезщетение за всички претърпени от пострадалия работник вреди.

За да се уважат предявените иски е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответното дружество, че по времетраенето на трудовото му правоотношение при изпълнение на служебните си задължения е настъпила посочената злополука, че същата е призната за трудова по съответния ред, че злополуката е довела до временна неработоспособност на ищеца, както и твърдението му, че в резултат на увреждането на здравето му, настъпило при злополуката, е претърпял неимуществени вреди

– болки и страдания, които са последица, в пряка и непосредствена причинна връзка с претърпяната злополука, както и претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разлика между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., извършени разноски за консумативи, лекарства и такси. При доказване на тези обстоятелства от страна на ищеца, в тежест на ответника е да установи твърденията си, че ищецът е инструктиран при постъпване на работа във връзка с безопасност при работа с преносима стълба, факта че ищецът не е спазил правилата за безопасност при работа; че ищецът е получил наранявания извън изпълнение на трудовите си задължения; факта на твърдяното от него съпричиняване от страна на пострадалия работник, а именно - че същия е допринесъл за трудовата злополука, проявявайки груба небрежност.

Между страните не се спори, а и от събраните в хода на настоящото производство доказателства се установи, че към датата на инцидента – 12.10.2020г., между страните е съществувало трудово правоотношение, като ищецът е изпълнявал длъжността „продавач разносна търговия“.

По делото се установи безспорно, че на 12.10.2020г., докато ищецът е бил на работа и изпълнявал трудовите си задължения е настъпила трудова злополука, по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. Същата е несъмнено установена по надлежния ред, с нарочен акт – Разпореждане, издадено от Националния осигурителен институт – ТП Б., представено по делото, което не се спори, че е влязло в сила. И в разпореждането е отразено и се установява от събраните по делото гласни доказателства-показанията на свидетеля Божурски, които съдът кредитира като основани на лични впечатления, се установява, че докато ищецът е изпълнявал трудовите си задължения за подготовка на заявка за следващия ден в края на работния ден на 12.10.2020г., докато е слизал по стълба от второ ниво е паднал, в резултат на което е получил травматично увреждане – счупване на главичката на дясната лъчева кост, довело до временна неработоспособност. Така описаният механизъм на причиняване на злополуката кореспондира напълно, както със събрания гласен доказателствен материал по делото, така и със заключението по допуснатата и назначена съдебно-медицинска експертиза, изпълнена от вещото лице А.. Производството по установяване на трудовата злополука е административно, то се осъществява по предвидения в КСО и АПК ред, като влезлият в сила акт, с който се приема за установена такава, има задължителна сила за работника, работодателя му и съда, касателно установяването на трудовата злополука, но не и относно механизма на причиняването ѝ, тъй като в противен случай законодателят нямаше да предвиди възможността на работодателя да прави възражения за съпричиняване в исковия процес, касаещ уреждане на имуществените последици от претърпяната трудова злополука. В тази връзка са неоснователни възраженията на ответното дружество, че злополуката не е трудова, тъй като не е свързана с изпълнение на трудови задължения, а е настъпила, тъй като ищецът и свидетелят са се гонели. Последното е от значение за наличието или не на груба небрежност, но не може да обоснове извод, че злополуката не е трудова.

Установени са в спора и твърдените от ищеца вреди от трудовата злополука, изразяващи се в причинени болки и страдания, както и сторени разноски за медицински консумативи и манипулации, както и престой в лечебно заведение. Те се доказват от показанията на свидетелите И.а и К., както и от приетите по делото съдебно-медицинска и съдебно-психологична експертизи. Установи се от писмените и гласни доказателства, че след злополуката ищецът е претърпял медицинска интервенция-операция, че е търпял силни болки, за които са му предписвани обезболяващи и успокоителни. Установява се от свидетелските показания, че предвид извършената операция, наличието на гипсиране на ръката, силните болки, ищецът не е могъл след инцидента да се обслужва сам, за което е подпомаган от близките си, не е могъл да вдигне малкото си дете. Вредите от трудовата злополука са се изразили и в невъзможността да се обслужва сам в периода на обездвижването на ръката, което му е причинило значително неудобство, защото обичайните ежедневни грижи свързани с личната хигиена са обслужвани от близките му.

Установява се още, че е имал и психически притеснения и тревожност. Видно от заключението на вещото лице по приетата съдебно-психологична експертиза налице са данни за проява на симптоми на посттравматично стресово разстройство в периода след злополуката, но без да се е формирала пълна клинична картина на това психично разстройство. Симптомите на посттравматичното стресово разстройство имат дългосрочни ефекти върху психо-емоционалното състояние на индивида. При В. Д. И. все още са налични прояви на натрапливи мисли, страхове, многократно преживяване на злополуката, смущения в съня, и др. Съдът намира обаче, че не може да се установи по категоричен начин, че страховете на ищеца и натрапливите мисли-суицидни са в резултат на трудовата злополука и са в пряка причинна-връзка с нея. Сам ищецът излага в исковата си молба твърдения, че изпаднал в депресия във връзка с развилите се след трудовата злополука спорове с работодателя за регистрирането ѝ като такава и за изплащане на пари, като е споделил и пред психолога тези си страхове от работодателя. Вещото лице Т. сочи, че не може да се отграничат страховете и да се направи извод за първопричината. Предвид изложеното съдът не намира, че същите са в пряка причинна връзка с трудовата злополука.

Категорично е доказана и причинно - следствената връзка между трудовата злополука, реализирана чрез падане от стълба и получената фрактура, което е видно и от заключението на вещото лице по допуснатата и назначена съдебно-медицинска експертиза.

При условията на пълно и главно доказване се установи, че трудовата злополука е причинила на работника временна нетрудоспособност.

Съдът намира, че е налице основанието на чл. 200 КТ за ангажиране обективната отговорност на ответника - работодател за неимуществените и имуществени вреди, причинени на ищеца в резултат на претърпяната от него трудова злополука. И. е била в трудово правоотношение с ответника и на 12.10.2020 г. е претърпял трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО - внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка с извършваната работа, установена с надлежен акт, довело до нейната временна неработоспособност, съобразно заключението на компетентните медицински органи по експертиза на работоспособността.

По следващият спорен въпрос между страните - относно размера на обезщетението за неимуществените вреди и имуществени такива, налице ли е основание за намаляването му, при условията на чл. 201, ал. 2 КТ, с оглед стореното своевременно от ответника възражение в тази насока, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост въз основа на събраните по делото доказателства за претърпените увреждания във връзка с трудовата злополука. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, влошаване здравословното състояние, моралните, физически и психически страдания от осакатяването, нивото на възстановяване на пострадалия и т. н. (т. II от ППВС 4/1968 г.)

При определяне размера на обезщетението следва да се съобразят още тежестта на увреждането, продължителността на периода на възстановяване след него, степента и интензитета на конкретно изживените физически и емоционални страдания, стрес, психично натоварване и продължителността им, продължителността на временната неработоспособност на ищеца, неговата възраст и възможността за пълно възстановяване след претърпяната травма.

В случая ищецът не е получил увреждания опасни за живота и почти напълно се е възстановил от тях. Съдът отчита заключението на вещото лице А., че предвид възрастта му, проведеното лечение и естеството на травмата, той се е възстановил напълно. Съдът при определяне на обезщетението за неимуществени вреди взе предвид: вида и продължителността на търпените от ищеца болки-големия интензитет на болките непосредствено след травмата /установен от показанията на свидетелите/, наложилата се оперативна интервенция, периода на неработоспособност на ищеца-около пет месеца,

общото влошаване на здравословното му психологично състояние в резултат претърпения стрес /установен от съдебно-психологичната експертиза/, невъзможността да се обслужва сам в периода на обездвижването на ръката, което му е причинило значително неудобство, защото обичайните ежедневни грижи свързани с личната хигиена са обслужвани от близките му, възрастта на ищеца - 26 години, като намира, че справедливо по смисъла на чл. 52 от ЗЗД се явява обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., колкото е и предявения иск.

По отношение на иска за имуществени вреди, съдът намира, следното:

Ищецът претендира обезщетение за претърпените имуществени вреди, от които сумата в размер на 600 лв. (шестстотин лева), представляващи разликата между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., ведно със законната лихва считано от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, сумата от 117.40 лв., представляващи платени Киришнерови игли - 90.00 лв., ведно със законната лихва считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане, Потребителска такса на ден --3x5.80 лв. или общо 17.40 лв. считано от 16.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане и за отстраняване на хирургични шевове - 10.00 лв. считано от 02.11.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Тази разпоредба е въведена от законодателя като развитие на правилото за недопускане на неоснователно обогатяване - да не се плаща два пъти за едно и също нещо. Разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ не допуска два пъти да се обезщетяват едни и същи вреди - веднъж от работодателя и втори път от общественото осигуряване. Получаването на обезщетение за временна нетрудоспособност има за цел да обезщети работника за времето, в което не е в състояние да полага труд и не получава трудово възнаграждение, а лична пенсия за инвалидност поради трудова злополука и професионална болест се дължи на осигуреното лице заради загуба на работоспособността. Пропуснатата полза за временна или трайна нетрудоспособност по чл. 200 от КТ се изразява в разликата между трудовото възнаграждение, което работникът би получил, ако беше работил и получените по реда на общественото осигуряване обезщетения за временна нетрудоспособност или загуба на работоспособността. Такова обезщетение/пенсия следва да се приспадне от присъденото обезщетение за пропуснати ползи, причинени от трудовата злополука, които пропуснати ползи представляват неполучено трудово възнаграждение. Обезщетението за неимуществени вреди не компенсират загуба на трудово възнаграждение. То компенсират причинените болки и страдания чрез предоставяне на други блага. Обезщетението за неимуществените вреди няма връзка с обезщетението/пенсията по общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение. Последните вреди са с имуществен характер. Така получаването на двете обезщетения - за неимуществени вреди по чл. 200 от КТ и обезщетението/пенсията от общественото осигуряване, компенсиращо загубата на трудовото възнаграждение, не е двойно плащане и не води до неоснователно обогатяване. (В този смисъл Решение № 54/23.04.2019 г. по гр. д. № 3649/2018 г. на ВКС, III-то Г. О., Решение № 413 ОТ 19.03.2013 г. По гр. д. № 334/2012 г. на ВКС, III-то Г. О., Решение № 741/30.12.2010 г. по гр. д. № 143/2010 г. на ВКС, III-то Г. О. по реда на чл. 290 от ГПК).

По делото са представени доказателства, че ищецът е бил в болнични, както и размера на получените в този период обезщетения от НОИ. В случая видно от приетото и неоспорено заключение по съдебно-счетоводната експертиза, изготвено от вещото лице Д. изплатеното му по болничните листове обезщетение за временна неработоспособност сравнено с нетното трудово възнаграждение, което би бил получил, ако е бил редовно на работа, разлика е 116,21лв. в полза на лицето от получените обезщетения, т.е. получил е повече обезщетение за отпуската по болест, сравнена със следващото се нетно възнаграждение при реално

отработено време. Предвид изложеното съдът намира в тази му част за сумата от 600, 00 лв., представляващи разликата между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., ведно със законната лихва считано от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане предявения иск за неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Относно сторените разходи за сумата от 117.40 лв., представляващи платени Киршнерови игли - 90.00 лв., Потребителска такса на ден - 3x5.80 лв. или общо 17.40 лв. и за отстраняване на хирургични шевове - 10.00 лв. по делото безспорно се установи, че същите са извършени именно във връзка с настъпилата трудова злополука, поради което е неоснователно стореното от ответното дружество оспорване. Установи се от приетите по делото доказателства, че ищецът е претърпял операция и е ибл в болнично заведение /Болница „Пулс“ Б., в което видно и от експертното заключение по съдебно-медицинската експертиза са поставени и киршнерови игли, извършени са хирургични шевове. Представените писмени документи за сторени разходи са издадени именно от посоченото болнично заведение и са именно за сочените консумативи, престой и отстраняване на шевове. С оглед изложеното същите се дължат на ищеца от ответното дружество.

С отговора и в съдебно заседание ответника-работодател поддържа становище и възражение, че ищеца със собственото си поведение е допринесъл за настъпване на трудовата злополука, като се твърди, че е допуснал груба небрежност и се иска изключване на отговорността изцяло или нейното намаляване.

Съгласно разпоредбата на чл.200, ал.1 от КТ работодателят отговаря имуществено пред работника за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна нетрудоспособност, инвалидност или смърт на работника независимо от вината за настъпването им. Отговорността на работодателя по чл.200 КТ може да бъде изключена или намалена само в хипотезата и при доказване предпоставките по чл.201, ал.1 и 2 КТ. Както за отпадане отговорността на дружеството изцяло по чл.201, ал.1 КТ, така и за намаляване на същата по чл.201, ал.2 КТ следва да е установена вина на работника за настъпилата с него злополука. От степента и характера на вината на работника за настъпването на злополуката зависи дали да отпадне изцяло отговорността на дружеството или само да се намали. Само в случаите когато пострадалият е причинил умишлено увреждането при двете форми на умишъл, предприятието не отговаря за вредите от настъпилата злополука съгласно чл.201, ал.1 КТ, какъвто умишъл безспорно в случая не е налице, поради което работодателят не може да бъде освободен от отговорност.

По отношение възражението за допуснатата „груба небрежност“ от ищеца, съдът намира същото за основателно.

От представените по делото писмени доказателства се установи, че В. И. е запознат със съществуващата инструкция за безопасност при работа с подвижна стълба, според която при качване (слизване) по стълба трябва да е с лице към нея и да се държи с двете си ръце за стъпалата. Ръцете на слизания не трябва да са заети с други предмети. (т. 19 от Инструкция за безопасност при работа с преносими стълби). В т. 25 от Инструкцията е установено, че е забранено да се стои в изправено положение върху самата стълба. Установи се от показанията на свидетеля Божурски, че са били инструктирани за работа с въпросната стълба, на която ищеца се увредил, инструктиран е да внимава когато се качва по стълбата, преди изпълнение на заявки работодателят им е напомнял да внимават, като не тичат по стълбата и да се държат с две ръце. Установи се също, че стълбата е застопорена, като е направена от дърво, има парапет и стелки. Отделно от това се установи от същите показания, че двамата с ищеца „се лигавили“ по неговите думи, като ищецът бил на второто ниво и бързал да слезе по стълбата, като едновременно с това сочи, че тичал /макар и да заявява, че бързото слизване и тичане е едно и също/, ищецът бил изправен на стълбата, държал в ръка телефон, тръгнал напред, не бил с лице към стълбата, а с лице напред, с гръб към стълбата.

Предвид горното, както и с оглед на релевираното от ответника възражение за допринасяне от страна на пострадалия за настъпване на трудовата злополука, допускайки

груба небрежност, настоящият състав на съда, преценявайки приложимото право и трайно установената съдебна практика, взе предвид следното:

С постановените по реда на чл. 290 от ГПК – Решение № 79/27.02.2012г. по гр.д. № 673/2011г., IV г.о., Решение № 291/11.07.2012г. по гр.д. № 951/2011г., IV г.о., Решение № 25/16.02.2016г. по гр.д. № 3233/2015г., III г.о., Решение № 252/30.09.2016г. по гр.д. № 1364/2016г., IV г.о. на ВКС и др., е прието, че при трудова злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Груба небрежност, по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ, е неполагане на дължимата грижа, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия – при проявена от работника липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност /Решение № 499 от 09.01.2012г. на ВКС по гр.д. № 1577/2010г., IV г.о., ГК, докладчик председателят Светла Цачева/. Небрежността ще е груба, когато работникът е съзнавал и предвиждал настъпването на вредоносните последици, но е мислил да ги предотврати /Решение № 1026 от 18.12.2009г. на ВКС по гр.д. № 4001/2008г., IV г.о., ГК, докладчик председателят Лидия Рикевска/. Така, когато при трудовата злополука има съпричиняване при допусната груба небрежност отговорността на работодателя трябва да се намали в съответната степен. Степента се определя от обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства, които представляват и критериите за намаляване на обезщетението. Грубата небрежност на пострадалия е предпоставка за компенсация на вините, но критерий при определяне на процента на съпричиняване е конкретният принос на увреждения. Поради това, колкото повече едно лице е допринесло за настъпването на вредата, толкова по-голямо трябва да е неговото участие в обезщетяването ѝ /в този смисъл е Решение № 58 от 20.04.2018г., постановено по гр.д. № 2037/2017г. по описа на ВКС, III г.о., ГК/.

В решение № 290 от 18.11.2015 г. на ВКС по гр. д. № 15/2015 г., IV г. о., ГК, постановено на осн. чл. 290 ГПК, по въпроса относно задължението на съда да изследва точното съотношение на приноса за настъпване на вредите от страна на пострадалия, ВКС приема, че в хипотезата на чл. 201, ал. 2 КТ, когато работникът с поведението си е допринесъл за настъпване на злополуката, съдът трябва да се изследва точно обективното съотношение на приноса на пострадалия. Съдът следва да изясни в какво се изразява проявената груба небрежност - кои действия са извършени при липса на елементарно внимание и при пълно пренебрегване на правилата за безопасност и в зависимост от това да определи степента на съпричиняване, респ. размера, до който следва да бъде намалено дължимото от работодателя обезщетение.

От гореизложеното следва, че нарушаването на изискванията за безопасност на труда от ищеца при проведен от работодателя инструктаж, е в пряка причинно-следствена връзка с увреждането, което обуславя наличието на груба небрежност от страна на работника, който не е положил дължимата грижа, каквато и най-небрежният не би положил в подобна ситуация, поради което при условията на чл. 201, ал.2 КТ дължимото обезщетение следва да се намали със 70%. За да се произнесе в този смисъл съдът съобрази, че на ищеца е бил проведен подробен инструктаж за безопасна работа и по-специално качване и слизание по стълбата; че същият е тичал, тръгнал е да слиза с лице напред, а не към стълбата, ръцете му не са били свободни /държал е телефон/, в нарушение на инструкциите за безопасност, не е положил грижата, която би положил и най-небрежният човек при изпълнение на тази работа-слизание по стълба. Установи се от показанията на свидетеля, че двамата са „се лигавили“, ищецът е бързал. Предвид изложеното съдът счита, че поведението на работника сочи висока степен на съпричиняване на вредите, настъпили изключително в резултат на проявената груба небрежност, поради което дължимото обезщетение от работодателя, носещ професионалния риск за травматичното увреждане, следва да бъде намалено със 70%, което съотношение съответства в по-пълна степен на съпричиняването от страна на пострадалия. Това е така, защото ищецът сам се е поставил в ситуация на повишен риск. При грубо нарушаване на основните правила за безопасност и въпреки професионалния си опит /бил е

на работа в ответното дружество преди злополуката две години/ пострадалият е бързал по стълбата, не е бил със свободни ръце, тръгнал е по нея изправен и напред, а не с лице към стъпалата, с което действие е допринесъл в значителна степен за настъпване на злополуката.

Ето защо, съдът намира, че действията на ищеца изцяло покриват съдържанието на понятието „груба небрежност“ по смисъла на чл. 201, ал. 1 от КТ – злополуката е настъпила поради допуснато от работника пренебрегване и неспазване на правилата за безопасност на труда и най-елементарни такива.

Като неоснователни съдът приема възраженията на ответника, че ищецът е допринесъл за размера на вредите като не е положил дължимата грижа за възстановяване на здравето си. Напротив, установи се от писмените и гласни доказателства по делото, че е потърсил своевременно лекарска помощ, че след операцията и премахване на гипса е посещавал физиотерапевт.

С оглед приетия процент на съпричиняване следва да бъдат редицирани приетите от съда по-горе обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, доколкото при проявена груба небрежност в разпоредбата на чл. 201, ал. 1 от КТ законодателят е включил редуциране на обезщетението както за неимуществени, така и за имуществени вреди.

С оглед посоченото приспадайки приноса на ищеца за настъпване на злополуката, претенцията за неимуществени вреди е основателна и следва да се уважи до размера на сумата от 3000, 00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди-болки и страдания, които са в причинно-следствена връзка и резултат от настъпилата на 12.10.2020г. трудова злополука, като искът за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 10 000,00 лева, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претенцията за имуществени вреди, приети за доказани по делото в размер на 117, 40 лв., представляващи платени Кишнерови игли – 90, 00 лв., Потребителска такса на ден -3x5, 80 лв. или общо 17, 40 лв. и за отстраняване на хирургични шевове – 10, 00 лв., следва да се уважи до размера на сумата от 35, 22 лв., от която 32, 22 лв. за платени кишнерови игли и потребителска такса на 16.10.2020г. и 3, 00 лв. за отстраняване на хирургични шевове на 02.11.2020г., като искът за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 117, 40 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При вреди от непозволено увреждане, каквото по естеството си представлява причиняването на вреди на работник при и по повод на изпълнение на трудовите му задължения, лихвите са компенсаторни, а не мораторни, поради което се дължат от датата на увреждането до окончателното изплащане на дължимото и не е необходимо да се фиксират като конкретна стойност. В случая е направено искане за присъждане на законна лихва върху поисканото обезщетение за неимуществени вреди от датата на причиняване на увреждането-12.10.2020г., а за имуществените вреди от датата на извършване на разноските, свързани с трудовата злополука- а именно върху сумата от 32, 22 лв. считано от 16.10.2020г. и върху сумата от 3, 00 лв., считано от 02.11.2020г., съобразно сторената претенция.

По отношение на разноските:

Ищецът претендира разноски по делото в размер на 1300, 00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно изменения размер на иска /изявление в съдебно заседание/. Видно от представения договор за правна защита и съдействие същият е заплатил адвокатско възнаграждение. Съразмерно с уважената част от исковете за неимуществени и имуществени вреди на същия се следва сумата от 368, 17 лв. /триста шестдесет и осем лева и седемнадесет стотинки/, които следва да бъде осъден ответника да му заплати.

Ответната страна има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Същата е претендирала такива, но единствено за адвокатско възнаграждение, като се претендира да се определи такова при условията на чл. 38, ал. 2 вр. с ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Съдът намира искането за неоснователно. Претенцията не може да бъде уважена, тъй като търговските дружества не са сред изчерпателно изброените в чл. 38, ал. 1 от ЗА лица, на които е допустимо да бъде оказвана безплатна правна помощ, понеже не могат да имат правата и да притежават качествата,

посочени в нормата (право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или друг юрист). По силата на приложимата норма безплатна адвокатска помощ могат да получат само физически лица, които са материално затруднени или имат близки. Нормата е ясна и без граматическо тълкуване, и този термин не може да се отнесе към юридически лица. В този смисъл е и константната съдебна практика по въпроса. Предвид изложеното на ответната страна, в частност неговия процесуален представител не следва да се присъждат разноски съразмерно с отхвърлената част от исквете.

Тъй като съдебното производство е безплатно за ищеца, по силата на чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати всички дължащи се такси и разноски, които се присъждат в полза на съда.

Уважените иски са съответно оценяеми, поради което ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумите, както следва:

- на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, във връзка с чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, в тежест на ответника следва да бъде възложено заплащането на държавна такса в общ размер на 170, 00 лв. /сто и седемдесет лева/, от която: 120,00 лева – по иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди и 50,00 лева – по иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди;

- на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, във връзка с чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, следва да заплати по сметка на РС-Б. и сумата в общ размер на 401, 43 лв. /четиристотин и един лева и четиридесет и три стотинки/, представляваща заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещите лица Т. и А., съразмерно с уважената част от исквите претенции. В тази сума не се включва заплатеното от бюджета на съда възнаграждение за вещното лице Д., доколкото посочената съдебно-счетоводна експертиза е допусната единствено във връзка с иска за заплащане на сумата от 600, 00 лв., който е изцяло отхвърлен.

Така мотивиран и на основание чл. 200, ал. 1 и ал. 3 вр. с чл. 201, ал.2 от КТ вр. с чл. 78, ал.1 и ал. 6 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА "Дамян 87" ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № 8, представлявано от В. Ж. И. ДА ЗАПЛАТИ на В. Д. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес в село Е., община Б., с адрес за съобщения и призовки: гр. Б., ул. "Т. А.", адв. Б. Б. сумата от 3000, 00 лв. /три хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди-болки и страдания, които са в причинно-следствена връзка и резултат от настъпилата на 12.10.2020г. трудова злополука, ВЕДНО със законната лихва върху сумата от датата на причиняване на увреждането-12.10.2020г. до окончателното изплащане на обезщетението, като отхвърля иска над уважения размер от 3000, 00 лв. до предявения размер от 10 000, 00 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА "Д." ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № 8, представлявано от В. Ж. И. ДА ЗАПЛАТИ на В. Д. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес в село Е., община Б., с адрес за съобщения и призовки: гр. Б., ул. "Т. А.", адв. Б. Б. сумата от 35, 22 лв. /тридесет и пет лева и двадесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в извършени разходи за Киршнерови игли потребителска такса и за отстраняване на хирургични шевове във връзка с настъпилата на 12.10.2020г. трудова злополука, ВЕДНО със законната лихва върху сумата от 32, 22 лв. считано от 16.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане и върху сумата от 3, 00 лв., считано от 02.11.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като отхвърля иска за сумата от 600, 00 лв. /шестстотин лева/, представляващи разликата между трудовото възнаграждение, което би получил и полученото обезщетение по КСО за периода от 12.10.2020 г. до 25.03.2021 г., ведно със законната лихва считано от 12.10.2020 г. до датата на окончателното ѝ изплащане и за сумата над 35, 22 лв. до претендирания размер от 117, 40 лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА "Д." ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № , представлявано от В. Ж. И. ДА ЗАПЛАТИ на В. Д. И., с ЕГН *****, с постоянен адрес в село Е., община Б., с адрес за съобщения и призовки: гр. Б., ул. "Т. А.**", адв. Б. Б. сумата от 368, 17 лв. /триста шестдесет и осем лева и седемнадесет стотинки/, представляваща направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно с уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА "Д." ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. "Б." № , представлявано от В. Ж. И. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Районен съд – гр. Б. следните суми: сумата в размер на 170, 00 лв. /сто и седемдесет лева/, представляваща държавна такса върху уважения размер от предявените искове и сумата от 401, 43 лв. /четиристотин и един лева и четиридесет и три стотинки/, представляваща заплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещите лица Т. и А., съразмерно с уважената част от исковите претенции, както и сумата от 5,00 лв. /пет лева/ в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за принудително събиране на горните суми.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба чрез Районен съд-Б. пред Окръжен съд – гр. Б. в двуседмичен срок от връчване на решението на страните.

Съдия при Районен съд – Б.: _____